

(Η ΠΑΝΑΓΙΑ)
(Το τιμωρητικό θαύμα, σελ. 51 μέχρι 192)

CEZALANDIRICI MUCİZE

Çok eski bir geleneğe göre, keramet sahibi Mirtidiotissa ikonasına, nimet ve takdis için, Kithira adasının köylerinde her sene dinsel geçit töreni düzenleniyor. İkonayı dolaştırma töreni, Paskalya'dan sonraki haftanın Pazartesi gününden, başkentten başlar ve Thomas'ın Çarşamba günü de biter. Sonra da Mirtidia'ya geri döner.

Yedi Adalar'ın Yunanistan'a ilhakından sonraki ilk yılların birinde, Thomas'ın Pazartesi günü, ikona, Fatsadika köyünün Agion Anargiron manastırında bulunuyordu. Orada, kaymakamlığın kâtibi Diomidis Fandridis, orada olanlara karşı belki de imansızlık ve inançsızlığıyla gösteriş yapmak istercesine, küstahlıkla o mübarek ikonaya yaklaştı. Sonra da tırnağıyla Meryem ana'nın yüzünü biraz kazıdı. Tırnağını parmağıyla vurdu ve yaptığı bu imansızca hareketinden dolayı korkanlara şöyle dedi:

— Mirtidiotissa ikonası, zamanın geçmesiyle kararmış olan bir tahta parçasından başka bir şey değildir.

Kutsal şeyleri kirleten bu kâfir kişi, öğle yemeği için köydeki bir eve davetliydi. Yemek masasına oturduklarında, Fandridis bir şişe içkiyi açmak için eline aldı. Kapağını tam açıyordu ki, şişenin boynu, açıklanamaz bir şekilde kırıldı ve mübarek ikonayı saygısızca kazıdığı parmağını derin bir şekilde yaraladı. Açılan yara, durmak bilmeyen kanamaya yol açmıştı. İlk yardım için doktorlar koştular. Ancak, kanamayı durduramıyorlardı.

O zaman, Fandridis, hayatı için gelecek olan tehlikeyi gördü ve böbürlenmeyi bir kenara bırakıp bitkin bir hâlde Meryem ana'dan kendisini affetmesini istedi. Gerçekten de, Meryem ana onu içtenlikle affetti ve mucizevî bir şekilde kanamasını durdurdu.

Bu olay, Mirtidiotissa'nın tek cezalandırıcı kerametidir. Ancak, bir insanın kurtarılması söz konusuydu.

YAĞMURSUZLUK- KURAKLIK

Yağmursuzluk kamçısı birçok defa adayı vurmuş ve bunun sonucu olarak da kuraklık baş göstermişti. Ada halkı o zaman keramet sahibi Mirtidiotissa ikonasına başvuruyor, samimi dualar ve gözyaşlarıyla mübarek ikonaya dinsel geçit töreni düzenler ve o da her zaman onlara yağmur yolluyordu.

Günlerden bir gün, halk böyle bir dinsel geçit törenine hazırlanırken, Kriti'den (Girit) zengin bir Türk de orada bulunuyordu.

— Kilise etrafındaki bu alışılmamış hareketlilik de niye, diye hayret ederek sordu.

— Dinsel geçit töreni yapılacaktır, diye kendisine söylediler. Birçok aydır adaya yağmur yağmıyor da. Meryem ana'nın ikonasını dolaştıracağız ki, yağmursuzluk son bulsun ve Allah'ın öfkesi dinsin diye.

— Sizler aptalsınız, dedi Türk, gökyüzüne de bakarak. Tek bir bulut bile yoktur. Eğer, dinsel geçit töreninden yağacak olursa, işte o zaman, Mirtidiotissa Meryem ana ikonasına şu elmas kakmalıyı vakfedeceğim.

Bu altın kakmalıyla bahsine girdi. Çünkü, yağmur yağabileceğini hiçbir zaman aklından geçiremezdi. Kısa süre sonra, papazlar ve halk, ikonaya dinsel tören geçidi yaptı. İnsanlar, huşu ile diz çöktüler ve Meryem ana'dan bu yağmursuzluğun son bulması için dualarda bulundular.

Dinsel geçit töreni esnasında gökyüzünde bazı bulutlar görünmeye başladılar ve daha da çoğalıyorlardı. Tören alayı kiliseye geri döndüğünde sağanak şeklinde bir yağmur başladı. Bu yağmur, insanları sevinç ve keyfe boğdu.

Türk, bu işe şaşkınlıktan sustu. Yenilgisini kabul etti ve verdiği sözü de tuttu. Yarım ay şeklindeki altın kakmalı bu hediye, Mirtidiotissa ikonasının tacını süslemeğe devam etmekte ve o harikulâde mucizeyi hatırlatmaktadır.

CEZALANDIRICI MÜDAHALE

Hrisafitissa Meryem ana mucizeler yaratmaya devam ediyordu. Ancak, savaşın felâketleri, manastırı vurmakta geç kalmadı.

Monemvasia'nın can alıcı noktada oluşu, meşhur ticaret filosu, şöhretli rakısı, zenginlik ve ilerlemiş olması, her zamanın güçlülerini tahrik ediyordu. Bu yüzden de, orasını savaş sahnesi hâline getirmişlerdi.

Frenkler, korsanlar, Katalonyalılar, Türk Arnavutlar ve daha başkalarından muhasaralar, yağmalamalar ve tahripler gördü.

Türk hücumlarından bir tanesinde, Hrisafitissa Meryem ana Manastırı yağmalandı ve ekin deposuna çevrildi. Manastırın hemen yanı başında bir Türk kalıyor ve evini genişletmek istiyordu. "Dinsel eğitim verilen" yeri yıktırıp yerine banyo yeri yaptırdı. Meryem ana, tüm çocuklarının ölümüyle onu cezalandırdı.

Keza, o banyoya yıkanmak için kim gitti ise, önünde onu korkutan bir kadını görüyordu. Manastırın dışında veya içinde dine karşı saygısızlık yapmaya yeltenenler cezalandırılmış bir durumda oradan ayrıldılar. Eğer

Hrisafitissa Meryem ana manastırında, bir papazı çağırıp dua okumazsa tedavi olmazlardı. Çünkü, Meryem ana sadece Hıristiyanlara kerametler göstermekle kalmayıp Müslümanlara da kerametler gösteriyordu.

EVANGELİSTRİYA TU ELİKONOS MANASTIRI

Elikonos yamaçlarına tırmanırken, hani ki antik çağda, orada sanat perilerine tapınıyorlardı, işte orada Evangelistriya manastırı vardır. Şimdi orada “insan sesleriyle” “meleklerin şarkısı”, Meryem ana’ya şükredilmektedir.

Manastırın etrafında, asırlık çınarlar, çok yüksek kavak ağaçları ile çam ağaçları yemyeşil bir manzara oluşturuyor.

Bizans tarzı manastırın ilk binası, XII. asırda, Bizans İmparatorluğu zirvede olduğu bir zamanda inşa edildi. Daha sonraları XVII. asırda restore edildi ve manastır Patrikhane’ye bağlı hâle geldi.

Sade ve gösterişsiz mihrabı minberden ayıran ikonalı perdede, Evangelismu Tis Theotoku ikonası asılı durmaktadır. Çok eski ve mucizeler yaratan bir ikona. Bunu da, kendisinden faydalanılanlardan öğreniyoruz.

Yunan ihtilâli yılları esnasında, manastırın ananesiyle alâkalı, kahramanlık dolu birçok efsane ve öykü mevcuttur. O zaman, Evangelistriya Manastırı millî ve insanî bir rol oynamaktaydı. Kovulan reayaların sığınağı, kahraman gerilla komutanlarının gizli mekânıydı. Söylenenlere göre, oradan, Dimitrios İpsilantis ve Karaiskakis de silâh arkadaşlarıyla geçmişlerdir. Bunlardan mada, başka savaşçılar da geçmişlerdir.

Meryem ana, her çeşit yola baş vurarak manastırı korumaktan geri kalmıyor. Aşağıdaki sarsıcı mucize 1687 yılında meydana geliyor. O yıllarda Elenler, Türk boyunduruğundan kurtulmak için bir teşebbüste bulunmuşlardı.

İhtilâlciler arasında, Parnasida Rum zaptiyeleri Kurmas ve Spanos da vardı. Bu iki gerilla komutanı, bir parça Türk Arnavut askerine saldırı düzenlediler ve onları Elikonos tepelerine kadar kovaladılar. Onlar da, diğer Yunan kuvvetleri tarafından baskı altında tutuldukları için, Evangelistriya Manastırı’nı işgal edip yardımcı kuvvetler gelene kadar orada kalmalarına karar verdiler. Vakit, gün batımıydı. Türk Arnavutlar, karşıdaki bir tepe üzerinde oldukları bir anda, manastırın kandilinin yavaşça yandığını görüyorlardı. Titreyen ışığa bakarak manastıra oldukça yaklaştılar. O zaman, serasker Mukanda Paşa, bölgenin kontrolü için bir grup askere emir verir. Yunanlıların bir pususundan korkuyordu. Askerleri, manastıra yakın bir viraja yaklaştıkları an, ansızın önlerine, siyahlara bürünmüş bir kadın çıkarır. O da Meryem ana idi.

– Buradan gidiniz! Diye emir verir. Yerlerinize dönünüz!

Bunları söyledikten sonra da oradan ansızın kayboldu. Aynen meydana da çıktığı gibi. Görüldüğü üzere, Meryem ana, manastırında yüzlerce kadın ve çocukları korumak istiyordu. Türk Arnavutlar korkmuş bir durumda geri dönerler ve komutanlarına gördüklerini anlatırlar. Paşa, hiddetlenmiş bir hâlde, derhal askerin harekete geçmesi için emir verir.

Kısa bir süre sonra viraja varırlar. Orada, Meryem ana ikinci defaya Mukanda Paşanın önüne çıkar ve onun ilerlemesini engeller. Aşırı hiddetlenerek, Mukanda Paşa, askerinin manastıra karşı genel bir hücumu geçme emrini verdi.

O vakit büyük mucize meydana geldi. Askerleri ilerlerken, yer açıldı ve onu bütünüyle yuttu! Türk Arnavutların sayısı belli değildir. Beş yüz mü, bin mi? O zamandan beri o yer “vula”, yani “batma” adını aldı. Türk askerinin orada yerin dibine batması yüzünden. O yerde, derinlere kadar kazma teşebbüsünde bulunulduğunda, birçok kemik bulunuyor. Bu da, o toplu mezar olayını ispat etmektedir.

Bu ordudan sadece iki kişi kurtuldu. Mukanda Paşa ile onun kâtibi. Meryem ana, her zaman aynı biçimde, siyahlara bürünmüş bir kadın olarak onları manastırın kapısına kadar götürür ve sonra da ortadan kaybolur.

Bu iki Türk duygulanmış bir hâlde diz çökerler ve kilisenin içlerine kadar ilerlerler. Şaşkın bir durumda mihrabı minberden ayıran ikonali perdedeki Meryem ana’ya bakarlar. Onun tatlı yüzünde, onları oraya kadar götüren siyahlara bürünmüş olan kadını tanırlar.

Onların dönüş mucizesi gerçekleşmişti. Korkmuş ve pişman olmuş bir hâlde, manastırda onları hizmetçi olarak tutmaları için keşişlere ricada bulunurlar.

Daha sonraları, Meryem ana’nın inayeti, bu iki kişi için faaliyetini tamamlar. İmansızlar vaftiz oluyorlar ve gereken muameleden geçtikten sonra keşiş olurlar. Devamında da, Evangelistriya Manastırı’nda kendilerini ibadete adarlar.

Mukanda Paşa o kadar güzel ahlâk sergiledi ki, oradaki keşişler onu Başrahip seçtiler. O da, sadece faaliyet gösterip manastırı yenilemekle kalmayıp, büyük mal varlığını da manastıra vakfetti.

Bugün, “İsa Mesih”in olduğu, kutsal manastırın bulunduğu yerin adı “Mukanda Manastırcığı”dır. Bu da, o pişman olmuş Osmanlının zamanında meydana gelen hârikulâde olayları hatırlatmak için.

FANEROMENİ MERYEM ANA

Salamina'da, "Megalo Pefko" karşısında, Faneromeni Manastırı bulunmaktadır. Bu, XVII. asırda, Aziz Lavrentios tarafından eski bir manastırın harabeleri üzerinde inşa edilmiştir.

Aziz, keşiş olmadan önce, adı Lambros Kanellos idi. Bu kişi, bir gece rüyasında Meryem ana'yı ona şöyle dediğini gördü:

— Salamina adasının kuzeyinde harap olmuş bir manastırım vardır. Git onu tamir et.

Lambros bu sanrıya inanmadı. Onun için de Meryem ana ikinci ve üçüncü defaya daha sert bir şekilde yine kendisine görünüyor. Emrini yerine getirmesi için ona emir verir. Böylece, Lambros deniz kenarına doğru hareket etti. Herhangi bir kayıkla adaya geçmek istiyordu. Ancak, deniz aşırı dalgalı olduğu için onu adaya götürecek herhangi bir kayık bulamadı.

Şöyle düşüne düşünce oturuyordu ki, yukarıdan, Meryem ana kendisine şöyle dediğini işitir:

— Yağmurluğunu denize at, üzerine otur ve o seni, herhangi bir tehlike olmadan adaya götürecektir.

Böyle de oldu. Lambros hiç tereddüt etmeden yağmurluğunun üzerine oturdu ve dalgaların arasından geçerek sağ salım karşıdaki adaya ulaştı.

Orada Salamina'da, Meryem ana'nın ona gösterdiği yerde, eski bir manastırın temellerini ve yıkılmaya yüz tutmuş olan bir kilise de buldu. Kilisenin içinde Meryem ana'ya ait bir ikona da vardı. Daha sonraları, bu manastır adını ondan "Faneromeni veya Neofanisa" olarak aldı.

Lambros, manastırı ve oradaki hücreleri restore edip orada kaldı. Rahip oldu ve mübarek hayatıyla sosyetik ve ruhban takımını oraya çeker hâle geldi.

Eski manastır çok büyük tarla arazisine sahipti. Ancak, etrafta oturanlardan yağmalanıp işgale uğramıştı. Aziz, mücadele verir ve o malı geri ister. Meryem ana'nın ta kendisi rüyasında görünür ve o işgal edilmiş olan vakıfların sınırlarını ona gösterir.

Kısa süre içerisinde, işgale uğramış olan tarlaların yeniden manastıra iade edilmelerine muvaffak olur. Geriye kalan, Glifada'da büyük bir zeytinlik. Zengin, fanatik ve kuvvetli bir Osmanlı onu tutmağa devam eder. Aziz, Patrik namına onu bizzat görmeğe gider. Ancak, Osmanlı buna yanaşmıyor.

İşte o zaman ilâhî adalet müdahale eder. O Türkün karısı ağır bir şekilde hastalanır. Ne doktor ne de ilâçlar karısını bir türlü tedavi edemiyorlar. Karı kendisi Lavrentios'u tedavi için arar. Fakat, Türk,

kızgın bir durumda bunu kabul etmiyor. Durumu gittikçe ağırlaşıyor ve onu ölüme doğru sürüklemektedir.

İşte o zaman o sert Türk, Aziz Lavrentios'u çağırır. O da dua ettikten sonra hasta kadının başına haç çıkardı ve onu tedavi etti.

Bu mucize, o fanatik Müslümanı sarstı ve "kalbinden" azize teşekkür etti. Sonra da o zeytinliği sadece resmî evraklarla iade etmekle kalmadı, manastıra oldukça kabarık bir para yardımında da bulundu.

MERYEM ANANIN AĞLAYIŞI

Romanya'nın Paskani köyünde Meryem ana'nın mucizeler yaratan bir ikonası mevcuttur. Bu ikona, köy kilisesinin dış dehlizinde küçük bir tapınağa konulmuştu. 15 Şubat 1865 tarihinde, aşağıdaki sarsıcı olay meydana geldi:

Köyün papazı kiliseyi açtığı anda, her zaman olduğu gibi ikonayı yerinde bulmadı. Bu defa ikona yere düşmüştü ve o kadar ağılıyordu ki gözyaşlarından yer bile ıslanmıştı. Papaz, bu gördüklerinden korkarak kiliseyi kapadı ve oradan uzaklaştı.

Ertesi sabah gördü ki, ikona, dış dehlizden kalkıp mihrap ile minberi ayıran ikonalı perdenin önüne gitmiş ve orada sürekli ağılıyordu. Onun yası bir hafta sürdü. Bu da, memleketin ileride geçirecek olan felâketlerin habercisiydi.

TÜRKÜN MERYEM'İ

"Aksion esti" mucizeler yaratan ikonanın bir kopyası da, 1922 kaçıışında, muhacirler tarafından Yunanistan'a getirildi. Bu da, aşağıdaki şahane hikâyeyi barındırmaktadır:

1821 Yunan ihtilâli yıllarında, Hios (Sakız adası) adası felâketi az öncesinde, ada, Türkler tarafından yağmalandı. İki Yunanlı kurtulmaları için kaçtıkları bir anda, bir Türk'e rast geldiler. O da, onlara bir ikona vererek şunları söyledi:

— Bu Meryem'i (Meryem ana) alınız.

Yunanlılar biraz tereddüt ettiler, sonra da Türk, duruma bir açıklık getirdi:

— Tahtaları ateşe koymak için bir baltayla onu parçalamağa uğraştım. Balta, ikonayı çok defa vurdu. Ancak, ona hiçbir şey olmadı. Ona daha dikkatli baktım ve üzerinde resmedilen yüzün bana doğru bakıp gülümsediğini gördüm. Anladım ki sizin inancınız büyüktür ve bu ikonanın tahrip olmaması gerektiğine inandım. Onu alınız ve kilisenize koyunuz.

Yunanlılar onu aldılar, bir çuvalın içine koydular ve Türkiye'nin Reis Dere bölgesine doğru hareket ettiler. İkona, Agiu Nikolau kilisesine koyuldu. Orada, kısa bir zamanda, kötü duruma düşmüşlerin teselli kaynağı ve hastaların doktoru hâline geldi. Birçok kerametlerinden bir tanesi de şu idi:

Hasta bir kadın, Meryem ana tarafından tedavi edilmesi için duada bulundu. Karşılık olarak da bileziklerini vereceğini söyledi. Gerçekten de iyileşti. Ancak, Reis Dere ile arasındaki mesafe, onun bu verdiği sözü tutmasında engel teşkil ediyordu. Hiçbir zaman da, Meryem ana'ya karşı verdiği sözü düşünmekten de geri kalmıyordu.

Günlerden bir gün, şaşkınlıkla, bileziklerinin yerinde olmadığını gördü. Onları, birilerinin çaldığını hesap etti. O zaman da, o bileziklerin bedelini para olarak vermek için manastıra doğru hareket etti. Manastıra vardığında, bu olayı başrahibeye anlattı. Başrahibe de o kadını ikonanın önüne götürdü. Orada, büyük bir şaşkınlıkla, iki bileziğini gördü. Bunlar, sihirli bir yolla, diğer adanmış olan şeylerin yanına birkaç gün önce gelmişlerdi. Meryem ana, o dindar kadının arzusunu yerine getirmişti.

MALEVİ MERYEM ANA

Birçok manastırları olan Kinuriya bölgesinin yemyeşil Parnonas dağında birçok manastır vardır. Bu dağın kuzeyinde de, kutsal Panagiyas Malevis (Malevi Meryem ana) manastırı mevcuttur.

Meryem ana'nın vefatı ikonası bu manastırda muhafaza edilmekte ve son yıllarda tüm Yunanlıları cezbetmektedir.

Güzel kokulu kutsal yağ, bu mübarek ikonadan fışkırmaktadır. Çok defa o kadar çoktur ki, kilisedeki küçük tapınağı geçerek yere kadar bile varmaktadır.

GÜZEL KOKULU KUTSAL YAĞLI KADIN

Merhum halk vaizi D. Panagopulos, bu şahane olayın yayılmasında etkin ve büyük bir rol oynamıştır. Malevi Manastırı ve güzel kokulu kutsal yağ ile tanışmasını anlatmaktadır:

“Bir konuşmamın sonunda, siyahlara bürünmüş, tanımadığım bir kadın yanıma geldi. Elinde, oldukça çok pamukla beraber bir dosya tutuyordu. Bu da, ilk defa kokladığım güzel bir koku saçıyordu etrafa. Onu bana verdi ve dedi:

— Sayın Panagopulos, bu, Kinuriya bölgesinin Astros semtinde bulunan Malevi Manastırı'ndaki, mucizeler yaratan Meryem ana ikonasından kutsal yağlı bir pamuktur. Sana onu bir kutsama gibi yolluyorlar ve seni oraya gitmen için bekliyorlar.

Onu aldım, öptüm ve kokladım. Alışılmamış ve anlatılamaz güzel bir koku hissettim.

Tam bir yıl sonra, yine konuşmamın sonunda, siyahlara bürünmüş tanımadığım bir kadın yanıma gelir ve ilk defasında bana verdiğini verir ve o dediklerini yine yeniler.

Üçüncü sene yine aynı şey meydana geldi. O zaman, sanki derin bir rehavetten uyanmış gibi, üçüncü defa beni ziyaret eden bu kadının acaba kim olduğunu kendi kendime sordum!

1970 yılında Malevi Manastırı'na bir ziyaret yapmak bana nasip oldu. Ben, daha manastıra girmezden önce, üç sene önce, siyahlara bürünmüş o kadının pamuğundan çıkıp kokladığım o gökyüzüne ait güzel koku beni karşıladı.

Manastırdaki o gece benim için anlatılamaz. Bu olaydan sonra, manastır ve o mübarek ikona için fotoğraflarla başka notlar da edindim. Bunu da, bu şahane olayın yayılmasında benim de katkım olsun diye yaptım”.

STAJYER RAHİBENİN TEDAVİSİ

Malevi Meryem ana'nın yapmış olduğu birçok mucizelerden bir tanesi de, Papagu semtindeki Agiu Ioannu (Aziz Ioannis) manastırındaki, Veroniki stajyer rahibenin tedavisi sayılır:

Veroniki kanser hastalığına tutulmuştu. Vula hastanesinde çok defa tedavi görmüştü. Sonunda, manastırda ölmesi için, elleri ve ayakları felçli bir durumda manastıra döndü.

Rahibeler, Veroniki için, 8 Mart 1970 Çarşamba günü rahibe edilmesine karar verdiler. Böylece de o, bir rahibe olarak ölmüş olacaktı. Fakat, doktor, kendisine daha çok ömür biçmiyordu. Onun için de rahibe edilme olayı, gece âyini esnasında 5 Marta kararlaştırıldı.

Veroniki'yi, manastıra, bir koltuk üzerinde elde götürüleceklerdi. Kadının biri rahibe elbiselerini hazırladı. Üzerine de bir muska giydirdi. Onun içinde, Malevi manastırının güzel kokulu yağına batırılmış bir pamuk parçası da vardı.

Perşembe, Cuma ve Cumartesi günleri hasta Veroniki afazi içerisindeydi. Cumartesi günü müthiş ağrılarından dolayı kıvranıp acılar çekiyordu. Öğleden sonra, ağrı kesici bir iğne istemeye muvaffak oldu. Ki o iğne de ona uyku getirdi.

Uyku esnasında bulunduğu bir anda, kapıda bir tıkırtı sesi işitti.

— Kim o? Görünen bir rahatsızlıkla içinden söylendi.

Rahatlamam için bana izin vermiyorlar.

O vakit, hücre kapısının açıldığını ve içeriye üç kişinin girdiğini görür. Güzel ve görkemli bir bayan. Bir despot ve gömlek giyen daha bir resmî kişi.

Veroniki, şaşkın bir vaziyette onlara bakar dururdu ki, sözü bayan alıp şöyle dedi:

— Tabii ki, kim olduğumuzu ve böyle bir saatte nereden geldiğimiz konusunda kendi kendine soruyorsundur. Ben, Malevi Manastırı'ndanım ve oradan geliyorum. Yanımdaki bu muhterem zat da Egina'da kalıyor. (Belli ki, Aziz Nektarios idi). Bu da, İsa Mesih'imizin sevgili öğrencisi ki sizin koruyucunuz ve burada kalmaktadır. (Belli ki Theologos İoannis) idi. Ben aslında, seni ziyaret etmek için, birkaç gün sonra gelmeye kararlıyım. Ancak, yarın rahibe olacağın için, bu akşam gelmemin daha iyi olacağını düşündüm. Şöyle ayağa kalkabilmen için sana yardımda bulunmak istedim. Seni iyileştireyim ki, işlerini ve görevlerini rahatça yerine getirip yapabilesin.

— Ben ayakta duramıyorum ve hareket edemiyorum, sayın bayanım, diye cevap verdi Veroniki. Bir iki rahibe gelip beni ayağa kaldırıyorlar, ama yine de beni iyileştiremiyorlar.

— Allah'ın gücüne inanıyor musun? Diye o bayan sordu.

— İnanıyorum.

— “İnsanlar tarafından imkânsız olanlar, Allah için imkân dahilindedir”.

Sonra, hücrede bulunan bir ikonayı aldı (ikona, Malevi Meryem ana ikonasıydı) ve onu stajyere verdi ve ona dedi:

— İşte, şunu al ve benim kim olduğumu anlarsın.

O vakit hasta Veroniki kendine geldi ve şöyle bağırdı:

— Meryem anam, sen misin?

Meryem ana da ona karşı gülümsedikten sonra o anda yanında olanlarla beraber ortadan kayboldu. Bu arada, Veroniki de tedavi olmuştu.

Bu mucizeyi ilk yaşayan, rahibe Nektaria idi. Nektaria, Veroniki'ye hizmet eden kişiydi. O, bu hârikulâde olayı manastırda herkese söyledi. O anda da gece âyini zamanı idi. Üzüntüyü hemen sevinç takip etti. Devamında, kilisenin çanları sevinçle çaldı. Sevinç gözyaşları, şükran âyinleri, Meryem ana için ilâhiler ve âyinde kutsanmış ekmekler dağıtıldı.

Ertesi günün öğle sonrasında, müthiş bir kalabalık ve görülmedik duygulu gösteriler içerisinde Veroniki rahibe olması için gereken yapıldı. Aradaki tek fark, Veroniki felçli bir durumda sandalyede oturmuyor, o, ayakta, sağlıklı bir vaziyette duruyor ve törenden sonra da rahibe Magdalini adını aldı.

AZİZ İOANNİS DAMASKİNOS

Aziz İoannis Damaskinos, III. Leontas İsavros'un (717-741) krallığı yılları arasında yaşadı. Onun halefi, Konstantinos Kopronimos yıllarında da.

Onun vatani ise, Suriye'nin Şam kentiydi. O devirde, Arap halifeliğinin merkeziydi. Ebeveyni, eşraftan Suriyeli Yunanlılar idi. Şehrin çok az Hıristiyanlarındandı. Babası, halifenin hükümetinde bakan olup adı da Sergios idi. Hıristiyanların sorunlarından sorumluydu.

Geleneğe göre, Aziz, orta öğrenimini, bilge hocası Kosmas'ın yanında aldı. Kendisi, İtalya'dan köle rahip bir Yunanlıydı. Zekâsı ve çalışkanlığı esnasında, kısa zamanda, mükemmel bir eğitime sahip oldu. Bunu da yazdığı eserlerinden anlıyoruz.

Babasının vefatından sonra, o da, halifeliğin hizmetine başdanışman olarak giriyor. Leontas İsavros tarafından ikonalara karşı açılan savaşta, İoannis, kalemiyle mübarek ikonaların lehinde mücadeleye girişir. "Ruhunun bıçağıyla" Leontas'ın dogmasını teşhir eder. Görüşlerini teolojik kanıtlarla, tarihî dokümanlarla ve azizlerin örnekleriyle ispatlar. Aynı zamanda, ikonalara karşı mücadele verenleri sapık mezhepten olarak adlandırmakla onları bir de Allah karşıtı olarak isimlendiriyor.

Leontas ondan intikam çıkarmak istedi. İoannis'in bir mektubunda tahrifat yapıp onu Şam'daki halifeye gönderir. Bu mektubuyla, Aziz güya, halifenin ellerinden kurtarılmasını kraldan istiyordu.

Hükümdar, kızgın bir vaziyette, İoannis'i yanına çağırır. Ancak, kendisine savunma hakkı tanımadan, sağ elinin kesilme emrini verir. Kısa bir süre sonra, ikonalara karşı mücadele edenleri teşhir eden o el koparıldı. Kanıyla boyanmış bir durumda, çarşı ortasında herkesin göreceği yerde asıldı.

Akşam olduğunda, Aziz, insanlar gönderdi ve elini defnettirmek istedi. Elini getirdiklerinde onu alır ve evinde bulundurduğu kiliseciğe doğru yöneldi. Meryem ana'nın ikonasına yaklaştığı anda, yüzü yere bakacak şekilde yere düşer. Kesilmiş elini yerini koyar ve rica eder, ağlar, ah çeker.

Aziz bunları gözyaşları içerisinde söyledi ve uyukladı. O zaman Meryem ana'yı ikonasında, neşeli ve acıma duygusuyla ona şöyle dediğini işitir:

— Bak bir kere! Elin tedavi olmuştur. Artık canın sıkılmasın. Fakat, bana söz verdiğin gibi, "keskin kalem" hâline getir onu.

İoannis uyanır ve büyük bir şaşkınlıkla, elini hem tedavi edilmiş, hem de yerine yapışmış olarak görür. Sevinci o kadar çoktu ki, o gece, bütün gece Meryem ana'ya şükran ilâhileri okudu.

Bu hârikulâde tedavi onu adamakıllı sarstı. O kadar ki, onu büyük bir karar almaya itti. Kölelerini azat etti. Malını mülkünü dağıttı. Sonra da, her şeyi terk etmiş bir durumda, Aziz Savvas manastırına gidip orada keşiş olmak istedi.

Orada, başrahibe anlatılmaz bir sadakat ve itaat gösterir. Onun izini olmadan hiçbir şey yapmaz. Ancak, günün birinde, rahip komşusu, ölü methiyesi yazması için ona baskı yaptı. O da o ilâhiyi yazdı. “İnsanların her yaptığı boş” ve onu hücrelerinde huşu ile okudu.

Yaşlı rahip onu rast gele işitti. Ona yazma ve okuma yasağı da getirdiği için, ceza olarak, manastırın tüm tuvaletlerini temizleme cezasıyla cezalandırdı. İoannis bu emre rıza gösterdi. İlk önce de, yanında komşusu olan keşişin tuvaletinden işe başlamak istedi.

Birkaç gün sonra, yaşlı rahibe Meryem ana rüyasında görünür ve ona şöyle der:

— Gökyüzü nektarı fışkıran böyle bir kaynağı neden tıkadın? Bırak aksın ki tüm dünyayı sulasın. İoannis, Davut’un lirini geçecektir. Musa’nın kasidesinden daha güzel kasideler yapacaktır. Orfeas’tan da daha melodik eserler meydana getirecektir. Sapık mezhepleri teşhir edecek ve inancın dogmalarını da doğru tefsir edecektir.

Aziz, o zamandan beri, yaşlı rahibin de hayır duasıyla, diğer bir manevî sel gibi, Allah aşkı ve Meryem ana için okumaya, kasideler yazmaya ve onları bestelemeye başladı.

Ve, Allah’ın ona, “yapması için verdiği işi bitirdikten sonra” gökyüzüne çıktı-vefat etti ve orada yaptığı zahmetin karşılığını kat kat aldı.

YENİDEN DİRİLME

Kocası tarafından terk edilmiş olan Sofia’nın oğlu üç yaşındaki Anastasis, annesinin tek tesellisiydi.

Ama şimdi, Anastasis’in ölü olarak yerde yattığı ikinci gündü. Uzun bir mücadeleden sonra Azrail’in pençesinden kurtulamayıp yere yığılmıştı.

Annenin bitmek tükenmek bilmeyen sevgisi, verebileceğini ona vermişti. Şimdi oğlunun bembeyaz yüzüne bakıyor ve gözlerine inanamıyordu. Onun donmuş cesedini okşuyor. Kemikleri çıkmış ellerini tutuyor ve büyük acı içerisinde bir ses çıkarır:

— Meryem ana’m, nasıl inanayım?

Uykusuzluk ve ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olmuş bir durumda, bomboş evde bir hayalet gibi dolaşır. Akli ise, yabancı ve uzak ellerde gezer. Bir sürü insan, onun önünden geçtiği hayalini kurar. Aralarında ölmüş olan ebeveynini görür. Onlar da ellerinde o bahtsız çocuğu tuttıklarını hayal eder. Onların ellerinden onu almak için koşar, ancak, boşa giden bir çaba.

Kendine geldiği zaman, yine o acı gerçekle karşı karşıya kalır.

— Meryem ana'm, bana Tasos'umu (Anastasis) geri ver. İşte, mucizeler yaratan senin bu ikonanın önünde diz çökerek sana yalvarıyorum.

Karanlık çöktü ve sabah şafak sökmeğe başladığında, hiç umulmadık bir şey meydana geldi. Ölmüş olan çocuğun dudakları kırmızılaşmaya başladılar. Ölü beden canlandı.

Anne, gözleri tarafından aldanmadığını anlaması için gözlerini iyice açar. Ancak, ölümden dönen Anastasis'in zayıf sesi onu tam olarak daha iyi kandırıyor. Meryem ana mucize ve kerametini göstermişti.

Aradan yıllar geçti. Evya ilinin Avlonari köyünden olup ve şimdilerde, Kanada'nın Edmonton şehrinde olan mesrur anne Sofia Mandili, Tinos adasının Evangelistriya kurumuna yolladığı bir mektubunda şöyle der:

“15 Mart 1938.

Ben ve oğlumun birer fotoğrafını sizlere yolluyorum. Oğlumu, ölü durumdan Meryem ana diriltti. Oğlum o zaman üç yaşında ve üç gün de ölü kalmıştı. Meryem ana'nın inayeti, acıdan dolayı ona deliler gibi yalvardıktan sonra, onu bana geri hayata döndürdü. Şimdi sizlere onun fotoğrafını gönderiyorum. Onu artık bir delikanlı olarak göresiniz diye”.

Diğer bir mektubunda da yazıyor:

“Oraya gelip ikonasına tapınmak ve orada sürekli kalma ümidim vardı. Ancak, bu benim için imkân dahilinde değildir. Meryem ana'ya yalvardığım zaman onu yanımda hissediyorum. O, âlemin muhafızı ve dayanılacak yeridir. O benim teselli kaynağımdır. Ben de hayatta olduğum müddetçe, Meryem ana'nın adı dudaklarımdan hiçbir zaman eksik olmayacaktır”.

SAPIK MEZHEP MENSUBU SOYLU KADIN

VI. asırda yaşamış olan Kosmiani adında, sapık mezhep mensubu bir soylu kadın, bir gece Kudüs'e gelip İsa Mesih'in mezarına gelip tapınmak istedi. Mezara yaklaştığı bir anda, kendisine diğer kadınlarla birlikte Meryem ana görünüp ona şöyle dedi:

— Buraya giremezsin, çünkü sen bizden değilsin.

Bunu dedi, çünkü, Kosmiani, Seviros mezhebine bağlıydı. Kosmiani ise girmek için ısrar edip duruyordu. O zaman Meryem ana ona cevap verdi:

— Eğer daha önceleri bizimle dinsel sır çerçevesinde komünyon almazsan, buraya girmen imkânsızdır.

O zaman Kosmiani anladı ki, sapık mezhep mensubu olduğu için içeriye alınmıyordu. Ve de, Ortodoks Kilisesine girmeden, İsa Mesih'in mezarına tapınmak olanaksızdı.

Böyle de yaptı. Önce, Seviros mezhebini terk etti. Sonra da pişman olmuş bir durumda, diyakozu çağırdı ve kutsal komünyon aldı. İşte o zaman hiçbir engelle karşılaşmadan ilerledi ve İsa Mesih'in o hayat veren mezarını ziyaret edip tapınabildi.

AZİZ İOANNİS KUKUZELİS

Aziz İoannis Kukuzelis, diğer adı “melek sesli”, gerçekten de melek sesli bir insandı. 1270 yılında, Arnavutluk'un Dıraç şehrinde, Komnini krallığı yıllarında dünyaya gelmiştir.

Şahane bir sese sahip olduğu için, onu kral müzik okuluna aldılar. Kendisi ahlâkta da son derece iyiydi. Onun için kral onu aşırı derecede seviyordu. Diğer tüm beyler de onu çok seviyorlardı. Ancak, kendisi, bu geçici şan ve şöhret onun gökyüzü ahret sevincinden bir şey eksiltir korkusundan dolayı bu dünyadan göç etme plânları yapıyordu.

Günün birinde, Aynaroz'daki Lavra manastırı başrahibi, gerekli bir mesele yüzünden kralı ziyaret etti. Başrahibin görünümü ve ahlâkı, gencin kalbinde, melekler memleketi (Aynaroz) için ateşler yaktı. Kralın teveccühünü bir kenara itip, ipek elbiselerini indirdi, yerine kıldan elbiseler giydi, eline bir değnek aldı ve Lavra manastırına doğru yola koyuldu.

Manastırın kapıcısı ona şöyle sorar:

— Ne arıyorsun ve hangi sanattan anlıyorsun?

O da, kral onu keşfetmesin diye, gerçek sanatını saklayıp, şöyle cevap verdi:

— Ben bir çobanım ve keşiş olmak arzusundayım.

Başrahip onu kabul etti. Kısa bir süre için onu denedi. Sonra da onu keşiş yaptıktan sonra, onu dağda teke otlatmağa gönderdi. Böylece Aziz arzusunu yerine getirmiş oldu. Diyakozluğunu da ifa ederken, çok sevdiği bu sükûnetinde dolayı sürekli dualar ediyordu.

Bir gün tekeleri bir burunda otlatıyordu. Sağa ve sola baktı. Hiç kimsenin olmadığına emin olduktan sonra, huşu ve güzel bir ses ile kasideler okumaya başladı.

Oraya yakın olan bir münzevi onun o meleklerle has sesini işitti ve kimin olduğunu görmek için mağarasından dışarı çıktı. O zaman, şahane bir manzarayla karşı karşıya kaldı. Tekeler otlamayı bırakmış ve bu güzel müezzinin sesini dinliyorlardı.

Bu olayı, başrahip öğrenmekte geç kalmadı. O zamandan beri Aziz bu bulunmaz yeteneğini değerlendirmeğe başladı. Lavra manastırının sağ korosunda müezzinlik yapıyordu.

Ayakta söylenen Meryem ana ilâhisi, Cumartesi günüydü. Kukuzelis de, Meryem ana ilâhilerini okuduktan sonra, yorgunluğundan dolayı hafif

bir uyuklayıverdi. Hem de kilise sandalyesinde ayakça olarak. O zaman, önünde Meryem ana'yı görür. Onun tatlı sesini de işitir:

— Oğlum İoannis, mesrur ol! Bana oku ve ben seni terk etmeyeceğim.

Bunları söyledikten sonra kendisine altın bir para verdi. Derhal Aziz uyandı ve sağ elinde, büyük bir sevinç içerisinde, bir altın paranın olduğunu gördü. Meryem ana'ya, bu teveccühünden dolayı şükranlarını sundu ve onu kiliseye teslim etti. Bu paranın mucizevî gücü vardı ve büyük kerametler gösterdi.

O zamandan beri Aziz İoannis hiçbir zaman sağ korodan eksik olmadı. İsa Mesih ve annesi Meryem ana için ilâhiler okudu. Uzun zaman yakta duruşundan dolayı ayağı çürüdü ve kötü kokulu bir şey çıkarıyordu. Ancak, Meryem ana onu terk etmedi. Yine ona görünür ve kendisine der:

— Bu andan itibaren sağlıklı olacaksın.

Aziz derhal tedavi oldu. Hayatının sonuna kadar da sağlıklı bir biçimde kaldı. Ölüm tarihini de önceden görmüştü. Tüm keşiş kardeşlerinden onu af etmelerini istedi ve sonra da 1 Ekim tarihinde azizlere yakışır bir biçimde vefat etti.

MERYEM ANANIN KORUMASI

Meryem ana'nın koruması yortusu, sebebini, (1 Ekim ve daha sonraları 28 Ekim), İsa Mesih için deli divane olan Aziz Andreas'ın hayatından almaktadır. Aziz Anreas'a, Meryem ana'nın görünmüş olması, bu yortunun kutlanılmasına vesile olmuştur.

Vlahernes manastırının güney tarafında, Agias Soru küçük manastırında bir olay vuku bulmuştu. Orada, Meryem ana'nın gece elbisesi, örtüsü ve de kemerinden bir parça muhafaza edilmektedir.

Bir zamanlar bu manastırda gece âyini yapılıyordu. Oraya dua yapmak için Aziz Andreas da gitmişti. Yanında da, öğrencisi Aziz Epifanios vardı.

Saat, takriben gece on sularındaydı. O saatte, Aziz, kral kapılarından aziz kurban taşına doğru Meryem ana'nın ilerlediğini gördü.

Çok uzun boylu ve yanında da beyazlara bürünmüş şeref konukları azizlerle görünüyordu. Aralarında Timios Prodromos ile Theologos İoannis sağ ve solunda yürümeleriyle ayrılıyorlardı. Beyazlara bürünmüşlerden bazıları onun önünden ve bazıları da arkasından, kasideler okuyarak yürüyorlardı.

Vaaz kürsüsüne yaklaştıkları vakit, Aziz Andreas Epifanios'a dedi:

— Dünyanın hanımefendisini görüyor musun evlâdım?

— Evet aziz peder, genç cevap verdi.

O anda Meryem ana diz çöktü ve uzun zaman duada bulundu. Oğlu İsa Mesih insanları kurtarması için ricada bulunuyordu. Yüzünü de gözyaşlarıyla ıslatıyordu. Sonra, mübarek kurban yerine girdi ve uyumadan ibadet eden dindar insanlar için duada bulundu.

Duasını bitirdiğinde, sevimli ve terbiyeli bir hareketle o masum başından parlak baş örtüsünü çıkardı ve o mübarek elleriyle kilise cemaatinin üzerine yaydı.

Böylece, ikisi de, serilmiş ve uzun zaman için ilâhi bir şan ve şeref saçtığını görüyorlardı. Meryem ana orada görüldüğü müddetçe, mübarek baş örtüsü de inayeti dağıttığı görünüyordu. Meryem ana gökyüzüne doğru yükselmeye başladığı zaman, o da azar azar toplanmağa ve yok olmağa başladı.

AZİZ SERAFİM SAROF

Rus azizler topluluğundan, Aziz Serafim Sarof Meryem ana'ya karşı farklı bir sevgi besliyordu. Ancak Meryem ana da onu özel teveccühle karşılıyor. Bunu da, Meryem ana'nın ona birçok defa görünmesi ispatlamaktadır.

Azizin aşağıdaki sanrısı en çok dikkat çekici olanıdır. Bunu, Divegyavo rahibesi Efpraksia anlatmaktadır. Çünkü, Aziz ile beraber o da bunu tatma mertebesine nail oldu:

“Sabahleyin, 25 Mart 1831 tarihinde, şiddetli bir ses işitildi ve sonra da onu armonik bir ilâhi izledi. Odanın kapısı kendiliğinden açıldı. Her yere ışık ve güzel koku yayıldı. Aziz Serafim ellerini gökyüzüne kaldırmış ve diz çökmüş durumdaydı. Ben titriyordum.

Ansızın kalktı ve bana dedi:

— Korkma, evlâdım. İşte bizim Azize Meryem ana'mız, Tanrı'nın annesi, yanımıza gelmektedir!

Gerçekten de, ellerinde çiçek açmış dallar tutarak önünden iki melek gidiyordu. Onları takip eden ise Timios Prodromos ile Aziz Theologos İoannis idi. Onların arkasından da Meryem ana, on iki bakire şehit ile beraber görünürdü.

Meryem ana, parlak bir hırka ile şahane bir taç giyiyordu. Ben aşağı düşmüş olduğum bir zamanda yanıma geldi. Bana dokundu ve bana şöyle deme tenezzülünde bulundu:

— Kalk, bacım ve korkma. Benimle beraber, senin gibi bakireler gelmiştir.

Nasıl kalktığımı anlamadım. Kraliçe tekrarladı:

— Korkma. Sizi ziyaret etmeğe geldik.

Peder Serafim, Meryem ana önünde ayakta duruyor ve onunla çok samimi bir şekilde konuşuyordu. Meryem ana ona çok şey söyledi.

Sanrıya ben de katıldığım hâlde, ne dediklerini hiç işitemedim. Sadece şunu işittim:

– Divegyavo bakirelerimi bırakma.

– Ey Meryem ana! Onları topluyorum ama kendi başıma yönlendiremiyorum.

– Her şeyde ben sana yardımcı olacağım. İtaati onlara öğreteceksin. İtaati tutarlarsa, işte o zaman onlar senin ve benim de yanımda olacaklardır. Başka türlü, bu bakireler arasında kendilerine hazırladığım yeri kaybedeceklerdir. Ne böyle bir yerin ne de böyle tacın tadını çıkaracaklar. Herhangi biri onları incitecek olursa, benim tarafımdan cezalandırılacaktır. Kim de, İsa Mesih sevgisi için onlara hizmet verirse, İsa Mesih önünde merhamet görecektir.

Devamında, Meryem ana bana doğru yüzünü çevirdi.

– Bu bakirelere ve onların taçlarına bak, dedi. Bunlardan bazıları, gökyüzünün krallığı için yeryüzünde krallığı ve zenginliği bıraktılar. Tüm bakireler gönüllü olarak fakirliği sevdiler. Sadece İsa Mesih'i sevdiler. Onun için de görüyorsun, ne kadar şan ve şerefe nail oldular. Eski şehitler çile çektikleri gibi, bugünün şehitleri de çile çekmektedirler. Sadece eskiler meydanda çile çektiler. Bugünküler ise, gizli ve yürekten acıyla. Ancak, maaşı aynı olacaktır.

Sonra, Meryem ana yaşlı rahibe dönerek onu takdis etti ve ona şöyle dedi:

– Muhteremim, çok yakında bizimle olacaksın!

Devamında, Aziz, Meryem ana ve tüm azizler ile selâmlaştı. Onlardan bir tanesi bana dönüp şöyle dedi:

– Bu sanrıyı, Aziz pederler Serafim, Markos, Nazarios ve Pahomios'un duaları sayesinde görmeye nail oldun.

Ansızın her şey kayboldu. Bir saatten daha az sürmüş olan sanrı bitmiş oldu. Aziz Serafim, yeryüzündeki hayatında gördüğü on ikinci sanrısının tadını çıkardı”.

KÜFÜRBAZ BALIKÇI

Paros adasının Piso Livadi semtinde, 1931 senesinin on 15 Ağustosunun arife öncesi gününde, üç tane balıkçı grubu vardı. Gırgır ile gece vakti, Paros adası ile Naksos adası arasındaki dar bölgede balık tutuyorlardı.

O gece, grubun biri limanda kaldı. Balıkçılar içki içmeye başladılar. İçki keyfi getirdi, keyif de yanlış anlama ve ağır sözleri getirdi. O küfürbazlar Meryem ana'ya bile saygı göstermediler. Onları kontrol etmek için küçük liman bekçisiyle dükkân sahibi çok uğraştı ama nafiye.

Ansızın gökyüzü ağırlaştı. Deniz köpürmeğe başladı. Yarım saat içerisinde dalga, bir dağ gibi yükseldi. Balıkçı kayıklarını ve lambalarını denize sürükledi. O kadar ki onları harap ederek karaya attı. Sonra da, deniz sakinleşti. Naksos adasından bir kayığın limana girmekte olduğu görüldü. O kayığın kaptanı, karada harap olmuş kayıkları görünce şaşakaldı.

– Bu nasıl oldu? Diye sordu. Ben denizdeyken deniz cam gibi sakindi!

– O, Meryem ana'nın mucizesiydi. Gırgırdaki balıkçılardan bir tanesi açıklık getirdi.

Çoğu buna hemfikirdi. İki üç kişi alaycı bir tavırla konuştular ve değişik bir açıklık getirdiler.

– O bir hortumdu. İyi ki kayıklarımızı gökyüzüne kaldırmadı.

Bir tanesi de, Grigoris Liakuras adında biri şunları ekledi:

– Hadi be, bunun neresi mucizeydi? Meryem ana'nın başka işi yoktu da – hadi şimdi yine açmayayım bayramlık ağzımı – bizimle, balıkçılarla uğraşacak.

Bunları söyledi ve uğradığı zararı, kendi balıkçı kayığını görmeye gitti. Onu, paramparça olmuş bir durumda buldu. O zaman, çok hiddetli bir durumda, kayık parçalarının üzerine tükürdü. Yine Meryem ana'ya küfür etti ve uyumak için bir kenara çekildi.

Tam uzanmıştı ki, Meryem ana'yı capcanlı gördü. Hani şöyle rüyada gibi, uyumadığı zamandaki gibi, Meryem ana ona yaklaşıyor ve soruyor:

– Neden evlâdım bana saygı göstermiyorsun?

– Ne diyorsun sen be karı, diyerek kızdı. Ben seni hiç tanımıyorum. Ben sana ne zaman saygı göstermedim?

– Sen beni tanımıyor musun? O zaman, neden bana hep küfür ediyorsun?

Bu sözler karşısında dimdik ayağa fırladı. Bağırmak, koşmak istedi, ama bunu yapamıyordu. Ayakları dizlerine kadar kumun içine batmıştı. İstavroz çıkarttı. İşte o zaman yine çok net olarak Meryem ana'yı gördü ve kendisine şöyle dediğini işitti:

– Sen benim evime gel. Paros'taki Ekatontapiliani kilisesine gel. Gel, orada bana tapın.

Liakuras, hemen o anda, neredeyse kaçarak hareket etti. Güneşin çıkışından az sonra oraya, Ekatontapiliani kilisesine ulaştı. Hemen acilen Meryem ana'nın ikonasına koştu. Onun ilâhî yüzünde, sanrısında gördüğü kadını tanıdı. Diz çöküp saatlerce ibadet etti. Sonra Piso Livadi'ye döndü. Orada yeni bir kerameti tespit etti. Balıkçı kayığıyla tekneler, herhangi bir zararları olmadan karada duruyorlardı.

OLMAMIŞ OLAN BİR KÜRTAJ

Aleksandru Eftihiya'nın ilk çocukları oğlandı. Ancak, onlar yaşayamadılar. Sonra da sadece kız çocukları dünyaya getiriyordu.

1939 yılında, Sudan'ın Hartum şehrine ailece yerleşti. Orada yine hamile kaldı. Fakat, önceki tecrübelerinden sıkılmış bir vaziyette, bu defa kürtaj yapma kararını verdi.

Aynı gece uykusunda sarsıcı bir rüya görür. Büyük Cuma idi. Hartum şehrinin Ortodoks kilisesi Evangelistrias'a girmeye hazırlanıyordu. O anda papaz, papaz giysilerini giymiş bir durumda ve elinde de İncil olduğu hâlde, kendisine dedi:

— Sen günahkâr bir kadınsın!

Eftihiya, duygulanmış bir vaziyette hemen diz çöktü ve özür diledi. O zaman papaz onu kilisenin içlerine doğru götürdü. Orada İsa Mesih'in temsili mezarının olduğu yere ve ona dedi:

— Ben seni affetmem için lâıyk bir kişi değilim. Sen buradan özür dile.

Kadın döndü ve bir de ne görsün, İsa Mesih'in temsili mezarının yanında olan Meryem ana'nın ikonası ağlıyordu. O ilâhî gözlerinden gerçek gözyaşları dökülüyordu. Bir an, Eftihiya tarafına döner ve ona der:

— Bak! Bir tane vardı ve onu kaybettim. Dikkat et, sen de içinde tuttuğunu kaybetmeyesin.

Sonra da, papaz, üzerinden büyük bir haç çıkardı. O haçı boynuna geçirdi ve kendisine dedi:

— Dikkat et, taşıdığın haçı sakın kaybetmeyesin.

Uyandıği vakit, her çeşit inceliğiyle, gördüğü rüyayı aklına getirdi. Bununla, ne pahasına olursa olsun, çocuğunu tutması gerektiğine inandı.

Beş ay sonra bir oğlan doğurdu. Doğurduğu çocuğun bağrında, kutsal haçın çizilmiş olduğunu hayretler içerisinde gördü. O vakit, Tinos adasındaki Meryem ana kilisesine küçük çocuğu götürüp onu orada vaftiz etme vaadi yaptı. Maalesef, ikinci dünya savaşı patlak verdi ve oğlanı Hartum'da vaftiz etmek zorunda kaldı. Ancak, adını Evangelos koymayı unutmadı.

Oğlan büyüdüğünde, annesinden o doğum hikâyesini öğrendi ve Meryem ana'ya gidip tapınma isteği içine kök saldı.

Yılların birinde, Meryem ana panayırında, küçük Evangelos da Tinos adasına, tapınmak için annesiyle beraber geldi. Öyle ki, bütün gece, kilisenin içinde kalmak istedi. Çünkü, Meryem ana'yı görmeyi arzuluyor ve buna da inanıyordu.

Büyük gece âyini başlamış ve despot da kilisenin ortasındaki merkezî avizenin altında vaaz ediyordu. Ansızın, kadınlar bölümünde bulunan

Evangelos, kuvvetli bir ışığın güneş gibi parladığını ve bazen de kırmızımsı bir renge dönüştüğünü görür. Aynı anda, çok güzel bir genç kadının da yaklaştığını görür. Muhteşem bir boy bosa sahip, başında bir ışıklı taç ve sağ elini de havada tutarak insanları takdis ediyordu.

BÜYÜCÜ KADININ NOHUTLARI

Çağımızda, büyücülük, aptalları daha kolay aldatabilmesi için, kulağa hoş gelen, birçok güzel sıfatlarla süslenmiştir. Ancak, şu duruma daha baştan açıklık getirmemiz gerekir ki, büyücülük herhangi bir sıfatla kamufle edilmiş ve icra ediliyor olsa bile, yine de, insanı aldatması için şeytanın kullandığı metotlardan bir tanesidir. Onu Allah'tan uzaklaştırıp bedenen ve ruhen insanı çökertmek ister.

Aşağıdaki olayda bu gerçeği bir görelim:

Atina'da evli bir bayan, kocasıyla pek de iyi geçinmiyordu. Çünkü, kocası onu aldatıyordu. O zaman, o aldatılan kadına bir büyücü önerdiler. Sözüm ona, problemini çözecekti. O büyücü kadın bazı büyü şeyleri okuyup, evinde bulundurması için, kendisine dokuz tane nohut da verdi.

Fakat, o günden sonra, kadın, uykusunda hep kâbuslar görüyordu. Sürekli vahşi ve kötü suratlı bir adamı görüyordu. Kadını öldürmek istediğini söylüyordu.

Zaman geçti. Günün birinde, Atina'da, Kapnikarea kilisesi önünden geçerken, Meryem ana İkosifinissa ikonalarını (Drama yakınlarındaki aynı adla anılan manastırda muhafaza edilen ve mucizeler yaratan ikonanın kopyaları) sattıklarını gördü.

Bir ikona satın aldı ve Meryem ana'ya tapınıyordu. Artık bu gece kâbusunu bir daha görmemek için Meryem ana'ya ricada bulunuyordu. Ancak, akşam olduğunda, o vahşi adam yine kendisine göründü. O kadın da o zaman bağırmağa başladı:

— Meryem ana'm, bana yardım et ve beni kurtar!

Aynı anda, kapısında, elinde çocuğu olan bir kadını gördü. Korkmuş bir hâlde kendisine bağırır:

— Kaç! Sen de kötü insansın!

Bu arada, o vahşi adam, elinde bebek tutan bu kadını görünce, – ki o da Meryem ana'dan başkası değildi – hemen derhal ortadan kayboldu. O vakit Meryem ana onun odasına girdi ve kendisine dedi:

— Ben kötü bir insan değilim. Ben Meryem ana'yım. Bu, sana gelip seni korkutmaktadır. Çünkü, sende nohutlar var, onun için. Onları at ki bir daha sana gelmesin. Uyandığın zaman, ikona dolabına bak, orada benim ikonamı göreceksin.

Gerçekten de, uyandığında, Meryem ana'nın ikonasını, ikona dolabında gördü. O ikonayı önceki gün koymuştu. Nohutları hemen attı ve kâbus da durdu.

Tabii ki, onun problemi için suç nohutlarda değildi. Problem, o nohutları evinde bulundurup, büyücü kadına tam itaat ve güven duyması yüzündendi. O, şeytanın organı idi. Bu durumda, İsa Mesih'i ret ediyordu. O İsa Mesih ki, "şeytanın desiselerini çözendir". Fakat, bu, şeytana haklar veriyordu. O kadını korkutması için ellerini çözüyordu.

KÜFÜRBAZ ARTİST

VI. asırda, Fenike'nin İliupoli şehrinde, Gayanos adında bir artist yaşıyordu. Bu artist, tiyatroya çıktığı vakit, Meryem ana ile alay eder ve ona küfür ediyordu. Bir gece rüyasında kendisine görünür ve ona der:

— Ben sana ne kötülük yaptım ki? Beni aşağılıyor ve bunca insanın önünde bana küfür de ediyorsun?

Fakat, bu ihtardan sonra da artist kendisine çeki düzen vermedi. Bilakis, daha çok küfür etmeğe başladı. Meryem ana, kendisine daha üç kere aynı sözlerle ihtarda bulundu. Ancak, o, kendini bir türlü düzeltmek istemiyor ve yine Meryem ana'ya daha çok küfür etmeye devam ediyordu.

O zaman, bir gün öğle vaktinde, uyuduğu bir saatte, Meryem ana ona yine göründü ve kendisine hiçbir şey demeden, mübarek parmağıyla ellerinde ve ayaklarında o adama birer çizgi çizdi. Artist uyandığında, elleri ve ayakları kesilmiş bir durumda yerde yatıyordu. Bu dünyada kendisine verilen bu pedagojik ceza, ebedî hayatta Cehennem'den kurtulmasına yardımcı olacaktı.

MERYEM ANA VE FIRINCI

Asrımızın başında, Agiu Pavlu (Aziz Pavlos) kutsal manastırında, çok iyi bir yaşlı adam, Thomas dede yaşıyordu. Manastırın fırınında, Grigoris dedenin yanında yardımcı olarak hizmet veriyordu. Grigoris ise fırıncı ve sorumlu hamurcu idi.

Günün birinde, Grigoris dede, iki günlüğüne oradan ayrıldı. Onun yerine de her zaman itaatkâr ve istekli olan yardımcısını bıraktı. Fakat, Thomas dede hiçbir zaman kendi kendine hamur yapmış değildi ve şaşakalmıştı. Altmış kadar rahip ve on-yirmi kadar da ziyaretçi için hamur yapıp ekmek hazırlaması gerekiyordu.

Bu ihtiyaç karşısında, samimi olarak Meryem ana ve Aziz Pavlos'a, ne yapması gerektiği ve onu aydınlatmaları için duada bulunmaya başladı. Çünkü, işe nereden başlayacağını bilemiyordu. Mayayı aldı, su ile un

koymaya hazırlanırken, yanı başında görkemli duran ve siyahlara bürünmüş bir kadın görür.

Rahip şaşakaldı. O kadın ilerledi. Mayayı aldı ve teknenin içinde onu su ve un ile karıştırdı. İki saat sonra hamur tamamı. Ekmekleri yaptı, onları fırına koydu ve yine iki saat sonra onları fırından çıkardı.

Thomas dede hipnoz olmuş gibi takip ediyordu. Tüm bunların nasıl olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Tek anladığı şey, siyahlara bürünen o kadın, Meryem ana'dan başkası değildi. Rahipler bu ekmekten yedikleri vakit kendisine sordular:

— Thomas dede, nasıl oldu da bu kadar çabuk hamuru hazırladın? Hamurun içine ne kattın da ekmeğin bu kadar tatlı oldu?

BUMBESİ'DE MUCİZE

Meryem ana'nın canlı mucize-kerametlerinden bir tanesini de, Yunanistan İtalya savaşında, 51. müstakil taburun askerleri yaşadı. Onların komutanının adı binbaşı Petrakis idi. Bu olay, Efsanevî Klisura'nın sağında kalan Rodeni'de meydana geldi.

22 Ocak 1941 tarihinden itibaren, her akşam, saat tam 9.20'de, İtalyan ağır topçu kuvvetleri, Petrakis'in taburunu ve nakliye araçlarının geçtiği yolu da bombalamaya başlıyordu. Günler gelip geçti ve bu kötü olay devam ediyordu. Bu da, sıkıntı ve kayıplara neden oluyordu. Öncü kuvvetlerin cesur keşif kuvvetleri ile havacılar, İtalyan hatlarının derinliklerine kadar ilerlediler, fakat, hiçbir şey yapamadan geri döndüler. İtalyan topçu birliklerini keşfedemiyorlardı. Belki de İtalyanlar her akşam toplarının yerlerini değiştiriyorlardı.

Ancak, düşman kuvvetlerinin yerlerinin belirlenmesi son derece gerekiyordu. Bir gece, Şubat ayında, İtalyan topları yine işitildi.

— Meryem anam, bize yardım et, diye binbaşı içinden geldiğince bağırdı. Bizi bu şeytanlardan kurtar.

Hemen derinliklerde, ışıklı bir bulut meydana geldi. Yavaş yavaş, sanki ışıktan bir taç gibi bir şey meydana getirdi. Bunun altında da bazı küçük gümüş bulutçukları Meryem ana'nın suretini meydana getirdiler. Meryem ana yere doğru eğilmeğe başladı ve bir derbentte, Bumbesi'de iki tepe arasında durdu. Bu sanrıyı, taburda herkes gördü ve ürperdi.

— Mucize! Diye binbaşı adamakıllı bağırdı.

— Mucize! Mucize! Diye askerler bağırdılar ve istavroz çıkardılar.

Derhal, Petrakis'in biriliğinden, bir kısım asker, bir notla, Tzimas'ın topçu bataryasına doğru hareket etti. On dakika sonra Yunan topları patladı ve yirmi dakika sonra da İtalyan topları artık susmuştu. Bizim top mermilerimiz hedeflerine tam isabet etmişlerdi.

BAŞIBOŞ KATIR

N. Dramundianos, 1940 savaşında, başından geçen şahane bir anısını şöyle anlatıyor:

“İleride, köprü başı oluşturabilmek maksadıyla, bir tepeyi işgal etmemiz için bölüğümüz emir aldı. Kayaların içinde siper aldık. Tam hazırlandığımızda adamakıllı kar yağmağa başladı. İki gün boyunca durmadan yağdı ve bazı yerlerde kar kalınlığı iki metreyi buldu. Bize, yaşamamız için gerekli olanlardan mahrum kaldık. Herkesin sırt çantasında bir günlük yiyecek kalmıştı. Açlık ve soğuktan dolayı “yarın için” düşünmedik ve elimizdekilerini yemiştik.

O saatten sonra da azap başlamıştı. Susuzluğumuzu karla gideriyorduk. Ancak, açlık bizi biçip bitiriyordu. Böylece beş gün ve gece geçirmiş olduk. Sanki iskelet gibi olduk. Moralimizi yüksek tutuyorduk. Ancak, tabiatın da sınırları var. Bazıları düştü. “Vatan millet namına” aynı sonucu hepimiz bekliyorduk.

İşte o vakit, yüzbaşımızın bir fikri mucizeler yarattı! Koynundan, Meryem ana'nın bir kâğıt ikonasını çıkardı. Onu yükseklerle koydu ve hepimizi etrafına çağırdı:

— Delikanlılarım! Dedi. Bu kritik durumdan sadece bir mucize bizi kurtarabilir. Diz çökün ve Meryem ana'ya, İsa Mesih'in anasına dua edin ki bizi kurtarsın!

Diz çöktük, elleri yukarıya doğru kaldırdık ve samimi olarak Meryem ana'ya yalvardık. Daha kalkmamıştık ki, çan sesleri işittik. Bize garip geldi ve silâhlarımıza sarıldık. Hazır ol durumuna geçtik.

Daha bir dakika geçmemişti ki, koskoca bir katırın adamakıllı yüklü olarak yaklaştığını gördük. Heyecandan sıçradık! Bir katırın, yanında insan olmadan, en azından, bir metrelik karların arasından geçmesi, hiç normal bir şey değildi. Anladık: O katırı Meryem ana sürüyordu. Hepimiz, yavaşça, ama tüm kalbimizden gelerek, “İpermaho” ve diğer ilâhiler okuyarak kendisine şükranlarımızı sunduk. Hayvanın üzerinde bir sürü yiyecek vardı: Kuramana, peynir, konserve, kanyak ve daha neler neler.

Savaşta çok çok ve inanılmaz sıkıntılar geçirdim. Çünkü, çıkar yol yoktu. Fakat, onu da Meryem ana verdi”.

MERYEM ANANIN GEYİĞİ

Osmanlı dönemi yıllarında, Mesovuni Meryem ana manastırı, Tesalya ovasından Arta taraflarına giden yolun solunda büyük bir dağın arkasında saklıydı.

Patikası tehlikeli. Sadece keçilerle yerli köy halkı oradan geçebilirdi. Herkes, manastırın eski şanı ve parlaklığı hakkında konuşuyordu. Ancak, o kara esir yıllarında, manastır da fakirliğin içinde kıvranıyordu.

Her sene 8 Eylül tarihinde, Meryem ana doğumu günü kutlanıyordu. Argithea bölgesinin en şanlı panayırı oluyordu. Rahiplerin adetine göre, bir danayı kesmek, onu kazanlarda pişirmek ve sonra da kiliseden çıktıklarında oradaki insanlara dağıtmak vardı.

Yılın panayırı, artık yıllardır şanlı şerefli yapılmıyordu. Manastırın kesip dağıtacağı tek hayvanı bile yoktu. Bu da, çok kişiyi üzüyordu. Bunu bir uğursuzluk ve Meryem ana'ya karşı bir saygısızlık olarak sayıyorlardı.

— Ne yapalım? Diye başrahip cevap veriyordu. Horoz bile kalmamıştır.

Üzülenlerin içerisinde bir de yaşlı bir keşiş vardı. Beyaz sakallı, seksen yaşlarına yaklaşıyordu.

“Meryem anam, mucizeni göster!”, gece gündüz Meryem ana'ya yalvarıyordu. “Herhangi bir mucize yap, ki halkına, yanında olduğunu gösteresin diye, sana olan imanlarını kaybetmesinler diye”.

Meryem ana vefatı yortusu yaklaşıyordu. Yaşlı rahip hücrelerinde dinleniyordu. Ansızın bir sanrı onu sarstı. Sabah âyini saati gelmeden evvel, ayağa kalktı ve başrahibe doğru hareket etti. Kuvvetlice kapıyı çaldı.

— Bu saatte seni buraya getiren nedir be mübarek?

— Rahibim, ilâhî ve canlı bir sanrı gördüm. Biraz önce hücrem çok kuvvetli bir ışık tarafından aydınlandı. Daha şöyle doğru dürüst kendime gelmeden, önümde Meryem ana'yı ayakta gördüm. Bana sert bir şekilde ve de sevgiyle bakıyordu. Acılı görünüyordu. Ama, huzur dolu da. İşte o zaman bana şöyle dediğini duydum: “Başrahibine ve diğer rahiplere söyle, bu sene görkemli bir şekilde benim anıma panayır yapsınlar. Çünkü, bu halkın en çok kaybettiği şey onun imanıdır. Benim hatırım için köyleri toplansınlar ve ben de onların yanında olacağım”. Sonra da derhal ortadan kayboldu.

Başrahip, bu sanrıyı dikkatle, ama da tereddütle de dinledi. Sonra da kiliseye doğru hareket etti.

Yakındaki köyden birçok köylü ziyaretçi olarak geldi. Ağızdan ağza, rahibin sanrısı öğrenildi. Kısa zaman içerisinde, bölgenin diğer köylerinde de öğrenildi. Hayatının azizliği güvenilir bir şahitti. Despot bile onu örnek olarak kabul ediyordu.

Bazıları başrahibe yaklaşmış, Meryem ana'nın niyetini yerine getirmesi için ricada bulundular. Çünkü, o Meryem ana'yı bu kadar canlı bir yolla bildirmişti.

Meryem ana'nın vefatı gününden bir hafta sonra, Timios Prodromos'un başının kesilmesi yortusunda, rahiplerle köylüler, başrahibin ağzından şu sevindirici haberi duydular:

— Meryem ana'nın inayetiyle, bu sene manastırımız şanlı bir panayır yapacaktır. Öyle ki, uzun yıllardır böylesi olmamıştır. Ancak, biliyorsunuz ki, zaman zor zamandır ve manastır da fakirdir. Onun için de bu defa kesilecek hayvanımız olmayacaktır. Fakat, yortusunu yapmak için toplanacağız.

Bu yeni haber, hemen dere ve tepelere uçup gitti. Etraftaki tüm köylerde hemen öğrenildi. Hele şükür, Meryem ana şanlı panayırını yine yaşamak nasip olacaktı. Yine Meryem ana gölgesinde toplanmış olacaktı. Bu olsa olsa, iyiliğe çıkacaktı. Belki de Allah, hepimiz ve millet için daha iyi günler getirecekti.

Yortunun arifesinden itibaren, manastırın sağ tarafındaki meydan insanla dolmaya başlamıştı. Etraftaki köylerden bölük bölük insanlar geliyorlardı. Yalçın yamaç ve ormanların arasından bile geçerek. Köylerin tüm papazları da teşrif buyurdular ve görkemli bir âyin de oldu.

Halk, küçük kilisede sığmadığı için etraftaki yamaçlara dağılmıştı. Âyin oldukça zaman alacaktı. Sonunda, manastırdan şanlı giyinmiş dokuz papaz Meryem ana'nın ikonasını tutarak çıkacak ve insanlara kutsal ekmek dağıtacaklardı.

Ansızın, herkes oturup beklerken, bol ağaçlı tepenin yamacında bir kıpırtı duydular. Baktılar ki, bir geyik, hızlı adımlarla onlara doğru geliyordu. Bu, o kadar anî olmuştu ki, kimse bir şey yapmayı düşünemedi bile.

O geyik, sanki onu görünmez bir el götürüyor gibiydi, kalabalık insanların arasından geçti ve avlunun büyük kapısından içeri girdi. Sonra da, sanki manastırın bir hayvanı olup tüm yerleri biliyormuş gibi, doğruca yemekhânenin içine gitti. Burada durdu.

Orada gelen misafirlere hizmet veren keşiş ne yapacağını şaşırılmıştı. İlk olarak ona su verdi. Geyik, gönlünce su içti. Susuzluğunu giderdikten sonra, bir köşeye çekilip uzandı ve boynunu da öyle uzattı ki, sanki kendi kendine kurban olmak istercesine.

— Meryem ana'nın hediyesidir, dediler daha yaşlı rahipler. Nitekim, yaşlı rahibe sinyal de vermişti zaten.

Hemen başrahibe haber verdiler. O geyiği kesip, bir Meryem ana hediyesi gibi insanlara dağıtılması gerektiği yönünde o da hemfikir olmuştu.

Böyle de oldu. O sene, tüm o ziyaretçiler, öğle vaktinde yemeklerini aldılar. Capcanlı bir mucize yaşadılar. Bu olayı yüzlerce göz görmüş

oldu. Yüzlerce ağız bunu ikrar etti. Bu yeni olay, Agrafa köylerini yıldırım gibi elektrikledi.

O zamandan sonra, 8 Eylül tarihinde, Meryem ana gününde, her sene manastırın kapısının önüne bir geyik geliyordu. Daha önceleri o geyiğin, dağlarda gezip dolaştığını kimse görmüyordu. O geyik ise, her zaman, gününde, saatinde, yerine, Meryem ana'nın hatırı için geliyordu. Serinleniyor, dinleniyor ve sonra da yere uzanıp boğazını bıçağa teslim ediyordu.

Uzun senelerden sonra Türkler memleketten kaçtılar. Bu mucizeyi ilk gören rahipler de vefat etti. Onların yerlerine başkaları geçti. Bu arada, mucize devam ediyordu.

Senelerden bir sene, panayır gününde, geyik görünmüyordu. Sabah âyini bitmişti, lituryaya girdiler ve halk da sabırsızlanmağa başladı.

— Kabahat günahlarımızda! Diyorlardı ziyaretçiler.

— İnsanlar yine yoldan çıkmağa, imanlarını kaybetmeğe başladılar, dediler diğerleri.

Ancak, Heruviko ilâhisi başladığı anda, al sana yine geyiği. İnsanlar rahat bir nefes aldılar. Elinde bıçağıyla geyiği bekleyen keşiş, derin bir soluk aldı. Geyik sanki kendini şaşırmişti. Sağa sola korkulu gözleriyle bir baktı ve sonra da manastıra doğru yürüdü. Manastırın kapısı önüne yorgun ve terlemiş bir durumda vardı. Keşiş ve aşçılar geyiği hemen yakaladılar ve onu kestiler. Öğle vaktine zar zor yetiştireceklerdi.

— Geyik bir daha gelmeyecektir, dedi, yüz yaşındaki bir çoban. Merhametsiz bir hâle geldik. Sadece kolaylığımıza baktık. Geyiğin dinlenmesine, ve susuzluğunu gidermesine fırsat vermedik. Aksine, onu hemen kestik. Günah işledik.

Yaşlı çobanın sözlerine kimse kulak asmadı. Fakat, ertesi sene geyik hiç görünmediği zaman, kabahat yaptıklarını o zaman anladılar. O zamandan sonra da geyik hiç bir daha görünmedi.

Aradan yıllar geçti. Başka İsa Mesih düşmanları geldiler. Manastırı tahrip ettiler ve rahipleri de oradan yok ettiler. Bugün için, o görkemli manastırdan arkaya hiçbir şey kalmamıştır. Sadece küçük bir ibadet yeri ve harap olmuş mutfağı.

Gene de, Argitheia etrafındaki köylüler, her sene, 8 Eylülde o yere giderler ve Meryem ana anısına yortu yaparlar. Eski yıllarda, esir altındaki milletimizde olduğu gibi, Mesovuni Meryem ana mucizesi, geyiğin yeniden görünmesini beklerler.

KEFALONYA YILANLARI

Güney Kefalonya adasında, Markopulos köyü yakınlarında, Kimiseos kilisesine rastlıyoruz. Orada, her 15 Ağustos tarihinde, acayip ve harika bir şey meydana gelmektedir. Metamorfoseos yortusundan itibaren, kilisenin içi ve dışında yılanlar görünmeye başlıyorlar. Onlar, “Meryem ana yılanları”dırlar.

Günler geçtikçe onlar da çoğalıyorlar. Ve, Kimiseos öncesi aşırı biçimde çoğalıyorlar. Markopulos köyü insanları, dağ taş, dere tepe demeden, derenin kenarında inşa edilmiş olan kiliseye, yılan topluyor ve onları Meryem ana’ya getiriyorlar. Nereden çıktıkları ve de yortudan sonra nereye gittiklerini kimse bilmiyor. O bir giz olarak kalıyor.

Akşam âyini esnasında serbestçe dindarlar ve kilisenin içindeki ibadet yerleri arasında dolaşmaktalar. Hiç kimseden de korkmazlar.

— Sizin kucağınıza binecekler, köylüler diyorlar, ziyaretçileri hazırlamak için. Meryem ana’nın inayetiyle size dokunmayacaklardır. Onları ellerinizde tutacaksınız ve onlar da sizi kedcikler gibi yalayacaklardır.

Bu olayı, aşağıdaki mısralar anlatmaktadırlar:

“Markopulos’un yılanlarını beni yemeleri için çağırıyorum

Ama onlar, Meryem ana’nın oldukları için beni okşuyorlar”.

Gerçekten, bir insan, çok inanılmaz şeyler görmektedir: Bazı yılanlar, dindar insanların ellerinde, bilezik gibi sarılıp duruyorlar. Bazıları, Meryem ana veya İsa Mesih ikonasının üzerine tırmanmış. Diğer bazıları da, dağıtılacak olan kutsal ekmeklerin üzerinde. Keza, papaz liturya yaptığı anda, bir yılan İncil’in üzerine de çıkabilir. Onlar da Hıristiyanlarla beraber, hayvanlar âleminin temsilcileri olarak bayram yapmaktalar. Yortuya bir Cennet tonu vermekteler. Çünkü, ilk insanlar da Cennet’te hayvanlarla barışıktı. 15 Ağustos gidince, yılanlar da gitmekteler. Alman tabiat bilimcileri onları incelediler, ancak, bilinen yılan türlerinden hiçbir türe koyamadılar. Onlar, boz renkli, ince ve bir metreyi geçmezler. Onları okşadığında, derilerinin kadifeye benzer olduğu ve kıvılcım çıkaran iki gözü de görürsün. Geniş başlarında ve de ince dillerinin yanı başında da küçük bir haç oluşmaktadır.

Herhangi bir yıl, bu yılanlar ortaya çıkmazlarsa, bu, kötüye bir işarettir. Bu da, 1940 ve 1953 yıllarında meydana geldi. O yıllarda ada depremlerle sarsıldı.

MİKROSKOPTA BİR MUCİZE

Meryem ana’nın görülmedik bir mucizesi, Fransa’nın dindar kesimini alt üst etti. Basam Assaf, Paris’te Suriyeli bir Ortodoksun, Mihail

Merez'in hizmetçisiydi. 12 Ağustos 1988 tarihinde, Merez orada yoktu ve Kimiseos yortusunda gerekenleri yapması için Assaf'a telefon açtı. Zengin iş adamının evinin içinde küçük bir kilisecik de vardı. Bu kiliseciğin içinde o dindar hizmetçi buhur yaktı, sönmeyen kandil yaktı ve Meryem ana'ya, orada bulunan birçok ikonalarına çiçekler ikram etti. Sonra da, Suriye'de kalan ailesi için ve babası gibi sevdiği efendisi için Meryem ana'ya dua etti.

Tam o saatte, Meryem ana hizmetçiye görünür ve kendisine şöyle der:
— Seni koruyorum. Ben seninle beraberim. Bu hediye al!

Assaf, aynı anda, ellerinin bir sıvı maddeyle dolduğunu hisseder. O sıvı madde de, kokusu ve yapısıyla temiz zeytinyağına benziyordu. Merez, Paris'e geri döndüğünde, bu olaydan haberdar edildi. Ancak, o, bunu gizli tutmayı tercih etti. Fakat, bu mucize tekrarlandı. Bu mucizevi yağ, Suriyeli ve Lübnanlılara çeşitli tedaviler yaptı. O zaman, Merez, Fransa metropoliti İeremias ve Fransa'daki Antakya Patrikhanesi temsilcisi piskopos Gavriil'in huzurunda basın toplantısı düzenledi.

Bu şahane olay tekrarlanmağa devam etmektedir. Sadece Merez'in kiliseciğinde değil, başka yerlerde de. Assaf, lituryaya iştirak ettiği vakit veya da ibadet ettiği zaman ve dahi, sadece Meryem ana ve İsa Mesih'in adını andığında da bu mucize gerçekleşiyor. 17 Eylül 1988 tarihinde, Zorz Bize caddesinde bulunan Aziz Stefanos Yunan mabedinde yapılan liturya anında, zeytinyağı bir saat boyunca fışkırıyordu ve bunu tüm dindar cemaat tespit etmişti.

Assaf otuz yaşlarındadır. Çok sade ve temiz yürekli bir kişiliğe sahiptir. Büyük bir alçakgönüllülük ve sadelikte kalıyor. Keza diyor ki, mucizenin meydana geldiği her seferde, anlatılamaz bir sevinçle dolmaktadır. Allah'ın bu nimetinin herkese ait olduğuna inanmaktadır.

Devamında, bu mucizenin gerçeğini ilim araştırmak istedi. Bir komisyon kuruldu, bu fenomeni üç defa izledi ve fışkıran zeytinyağını topluyorlardı. O yağı biyokimya analizlerine tâbi tuttular.

Bu incelemeler, Paris'teki, Pitie Salpetrier hastanesinin Biyokimya Lipit Laboratuvarında çalışan profesör Z.L. De Zen tarafından yapıldı. Bu komisyonun sonuçlarını basına metropolit İeremias açıkladı. Bu sonuçlara göre, sıvı, bir bitkisel yağa benzemektedir. İçeriğine gelince, lipit, bilhassa fitosteroller, ki onlar kanda bulunmazlar. Buna ek olarak da, bunlar, insan organizmasında üretilmeleri mümkün değildir. Bu sıvı içerisinde, bir de kolesterol vardır. Hayvansal kaynaklı bir şey-parça. Ona hiçbir zaman herhangi bir zeytinyağında rastlanamaz. Bu son noktanın altını çizerek, komisyonun sonuçlarına göre, "bu sıvı, dışarıdan herhangi biri tarafından verilmiş bir zeytin yağı olamaz". Keza, Basam

Assaf'ın ellerinden fıskıran yağla yağlanmış olan iki kişinin sağlığının şüphe kaldırmaz biçimde iyileştiği hakkında teminat vermektedir.

Komisyonun bildirisi sonunda şöyle bitmektedir:

“Bu olay, herhangi bir mantık ve tabiî açıklama kabul etmemtedir. Herhalde, Kilise tarihinin tanımış olduğu, Meryem ana'mızın yaptığı birçok mucizeleri arasında yeri olsa gerek”.